

[Undervisningsministeren.]

melsen i § 14 i Lægeloven af 14. Marts 1934, og opslug derfor under 21. Januar 1941 „Stillingen som Professor i Kirurgi ved Københavns Universitet, hvortil er knyttet Stillingen som Overlæge ved Rigshospitalets kirurgiske Afdeling C.“

I Opslaget er Ansøgningsfristen som sædvanlig angivet til 14 Dage, men da jeg fik en Henvendelse fra Kirurgforeningen om en Forlængelse af Fristen, fordi der i dette Tilfælde forelaa særlige Forhold, der gjorde, at der blev saa kort Tid fra det Tidspunkt, da Opslaget gennem Lægernes Fagblad blev bekendt, til Ansøgningsfristens Udløb, blev Fristen forlænget 8 Dage. Heri ligger intet som helst „opsigtvækkende“ eller „ubehændigt“, som det ærede Medlem Hr. Sneum finder det passende at udtrykke sig under Omtalen af dette Forhold. Og der er ingen saglige Holdepunkter for det ærede Medlems Antydning af, at langt flere Ansøgere til Overlægestillingen havde meldt sig, hvis Ansøgningsfristen i dette Tilfælde var blevet yderligere forlænget ud over det sædvanlige. Alle Læger, der interesserede sig for denne Overlægestilling, vidste, at Stillingen var ledig, og disse Læger var naturligvis opmærksomme paa, at Op-slag kunde ventes, og havde truffet deres Forberedelser til at søge.

Da Ansøgningsfristen var udløbet, blev de indkomne 6 Ansøgninger, deriblandt Ansøgninger fra Professor i Kirurgi, Dr. med. Dahl-Iversen og Overlæge ved Finsen-institutet, Professor ved den kliniske Praktikantundervisning Ole Chievitz, sendt til Universitetets Erklæring, hvorefter Fakultetet i fuld Overensstemmelse med § 3 i den kgl. Anordning af 15. Maj 1932 nedsatte et fagkyndigt Udvalg til Bedømmelse af Ansøgningerne, et Udvalg, som for at opnaa saa alsidig objektiv Bedømmelse som muligt bestod af Professor i Kirurgi Kjærgaard, fhv. Professor i Kirurgi Lendorf, Professor i Fysiologi Lundgaard samt Professor i Kirurgi ved Lunds Universitet Strömbeck og Professor i Kirurgi ved Uppsalas Universitet Nyström.

Dette Udvalg afgav den 26. Juni 1941 enstemmig Indstilling til Fordel for Professor Dahl-Iversen. Denne Indstilling blev enstemmigt tiltraadt af Fakultetet og Konsistorium, hvorefter Rektor ved Sagens Fremsendelse til Ministeriet indstillede, at Professor Dahl-Iversen, der havde kgl. Udnævnelse som Professor i Kirurgi ved Københavns Universitet, blev beskikket som Overlæge ved Rigshospitalets kirurgiske Afdeling C.

Det er over for denne Afgørelse, det ærede Medlem retter sin Kritik — jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem tilsigter hermed. Der laa i det ærede Medlems Udtalelser en Antydning af, at det fagkyndige Udvalg, hvori bl. a. sad to Professorer fra et andet Land, ikke havde været objektivt i Bedømmelsen af Ansøgerne. Hvad støtter det ærede Medlem dette paa?

Jeg gentager, hvad jeg allerede har nævnt een Gang: det fagkyndige Udvalgs Indstilling var enstemmig, og denne Indstilling byggede ikke paa en overfladisk Bedømmelse, men paa en meget indgaaende saglig Vurdering af hver enkelt Ansøgers Kvalifikationer.

Det var paa Grundlag af denne fuldkomne saglige Vurdering, at jeg tog det selvfølgeligelige Standpunkt at fremme Professor Dahl-Iversen til Udnævnelse.

Det er naturligvis fuldt berettiget, at Folkets valgte Repræsentanter følger en Institution som Rigshospitalet med vaagen Opmærksomhed, men det maa være et rimeligt Krav at stille, at den Kritik, der rejses, er sagligt underbygget, og det var det ærede Medlem Hr. Sneums Kritik i dette Tilfælde ikke.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Kristen Amby for hans Tilslutning til mine Udtalelser om den Betydning, den enkelte store Personlighed har for Aandslivets og Kulturlivets Udvikling. Det var ingen Overraskelse for mig, at det ærede Medlem havde dette Standpunkt — det havde jeg ogsaa ventet. Men det Spørgsmaal, der da rejser sig, er, om vi i vort Samfund indretter Forholdene saadan, at der bliver gode Betingelser for, at store Personligheder kan fremstaa i Folket, og endvidere, om vi giver disse Personligheder gode Arbejdskaar inden for Aandsliv og Kulturliv. I stigende Udstrækning er den danske Skole blevet en rummelig Skole, hvor den enkelte Lærer har stor Frihed, og hvor der derigennem er givet særprægede Kvinder og Mænd Mulighed for at øve en betydningsfuld Opdragergerning. Det er jo i det hele taget et Særkende ved vor danske Skole, at vi lægger saa stærk Vægt paa Personlighedslivets Vækst og Udvikling. Vi tilstræber ikke i vor Opdragelse, at alle skal være ens, vi forstaar til fulde, at Bevarelsen af det enkelte Menneskes Særpræg og Egenart er vor Kulturs Styrke.

Denne Appel til den enkelte til selvstændig Tænkning og selvstændig Vurdering af Tingene er netop en Hjælp til at kalde de store Personligheder frem. Men saare vigtigt er det da, at Ungdommen, naar